

— Ела де, — канѣхъ го азъ много пжти.

— Не искамъ и тукъ ми е добре! — студено отвърщаше и толковъ.

Често се случваше да забравиме нѣкоя отъ играчките си на двора и той незабелязано отъ никого я открадваше.

Така веднажъ оставихъ кокалчетата си и изтичахъ до вкъщи да взема парче хлѣбъ. Докато го отрѣже мама и го намаже съ мармаладъ, кокалчетата ми на брой около десетъ изчезнаха. Огледахъ насамъ-натамъ, нѣма ги. Доплака ми се, бѣхъ свикналь съ тѣхъ и сега изведнажъ изчезнаха.

— Ей, Величко, — попитахъ го, — тука оставихъ десетина кокалчета...

— Та... Какво искашъ да кажешъ?

— Нищо! Да не си ги взелъ случайно...

— Ами, дотрѣбвали сж ми... Замълчахъ си, потърсихъ утеха въ друга игра.

И следъ нѣколко дни видѣхъ да ги подмѣта въ ржцетъ си. Спрѣхъ го и му посочихъ кокалчетата.

— Е? — съвсемъ безгрижно запита. — Какво зѣпашъ, кокалчета...

— Познахъ ги, моитѣ сж.

— Може. Не съмъ ги открадналь. Намѣрихъ ги.

— Кжде ги намѣри?

— Не помня. Това бѣше отдавна. Мисля, около оградата... на двора...

— Ти, да ти кажа, на лошо си се научиль... Да знаешъ, ще си изпатишъ нѣкога, че и Богъ нѣма да ти помогне!..

— Нека! — и се раздѣлихме като неприятели.

Нашата кучка Флора се здоби съ две хубави кученца. Едното бѣше катранено черно, а другото — шаренко, съ бѣли петна по главата и около очитѣ.

Колко имъ се радвахме всички отъ кжщи! По цѣли часове, приклѣкнали до вратата на обора, гледахме, какъ още слѣпички жадно завираха муцункитѣ си да сучатъ млѣко. А майката, изтегнала се на сламата, ги галѣше доволна съ кракъ или пѣкъ подлизваше съ червения си езикъ меката козина.

И Величко наблюдаваше това отъ купчина камъни при оградата. Сега по-дълго се застояваше тамъ. Очитѣ му завистливо блѣскаха.

— Пакъ е намислиль нѣкоя злина! — подшушнахъ на другаритѣ си.

И така излѣзе.

Като забелязалъ, че кучката я нѣма за по-дълго време, прехвърлилъ оградата, пред-